

Tereza Neumann iz Konnersreutha

O njoj sam pisao u br. 3. »Života« lani. Tu sam prikazao njezin život, kako je ozdravila i dobila stigmata, pa upućujem svoje čitatelje na onaj članak str. 166 do 171. Ovdje ću u kratko navesti neke činjenice, te se osvrnuti na neke tvrdnje prividne znanosti.

1. Činjenice.

Terezija Naumann je u korizmi g. 1926. dobila ranu na prsima iznad srca. Ta je rana 3 i po centimetra duga i 1 cm široka. Na veliki je petak dobila rane na rukama i nogama, 19. studenog rane na glavi.

Terezija svaki četvrtak u ponoći upada u ekstazu i uz mala prekidanja gleda svu muku Isusovu, koja traje do 12.55 s. u petak. Pri tome ona osjeća strašne boli, te joj krvare sve rane. U to doba izgubi 4 kg. od svoje obične težine, koja je redovito 55 kg. Četiri prisegnute redovnice po naredbi diocezanskoga biskupa strogo su je nadzirale dan i noć. To je trajalo od 13. do 28. srpnja 1927., dakle 15 dana. One su našle, da je Terezija 14. srpnja težila 55 kg, a 16. srpnja (u subotu) 51 kg, 20. srpnja (srijeda) opet 54 kg.; a u četvrtak 28. srpnja 55 kg. I to se opetuje svake sedmice, izuzev Uskrsno i Božićno vrijeme (jer tada izostaje muka).

Terezija izgubi za vrijeme spomenute muke 105 grama krvi. Tako je konstatirao Dr. R. Stefan, šef liječnik na medicinskoj klinici u Frankfurtu na Majni jeseni g. 1927. Time bi ona u godini dana izgubila do 5 kg krvi. Ako bude živjela do g. 1935., kako je sama prorokovala, to bi ona dotle izgubila 35 kg krvi; težila bi tada 20 kg. i u njoj ne bi bilo ni kapi krvi, jer ona niti jede niti pije. Kako to?

Ona je zadnji put jela nešto kruta na Veliki četvrtak g. 1922. Poslije toga dana uzimala je dnevno samo 2 ili 3 žlice vode. No od Božića g. 1926. ne uzima ni vode. Od rujna 1927. niti ne spava. Ipak je krepka i vesela.

Terezija za vrijeme ekstaze od četvrtka na petak govori aramajski i to galilejski i jeruzalemski dialekat. Izvan ekstaze ništa ne zna.

3. svibnja 1928. reče svom župniku: »Evo sada nam sv. Otac daje svoj sveti blagoslov«. I uistinu iza nekoliko sedmica stiže u Konnersreuth papin blagoslov, koji sada visi na zidu u Terezijinoj sobici i ima papin potpis uz oznaku »Dano u Vatikanu 3. svibnja 1928«. I takovih sličnih gledanja u daljini imade više. No ona znade i tajne srca. Biskupu je Schrembsu iz Clevelanda kazala u proljeće 1928. najveće njegove tajne, opisala mu odnose u

njegovoj biskupiji, imenovala razne osobe i društva i to engleskim oznakama, te mu reče, da rade protiv njega i ako ih drži sebi za prijatelje. Kazuje tajne i o neprisutnim osobama, dapače buduće događaje, koji ovise potpuno o ljudskoj ili Božjoj volji. Ona čuti u sebi, da li se tko od posjetnika nalazi u smrtnom grijehu ili ne.

I to je zamjerno, što s najvećom lakoćom odgovara i na najteža teološka ili filozofska pitanja. Na nekoja pitanja jednostavno kaže, da ne zna.

Terezijine rane otvore se svaki petak. Rane nije moguće iscijeliti. No one se ni ne gnjoje. To je posebna vrst rana; to nije bolest.

2. Ocrnjivanje i krivo tumačenje.

a) Urednik komunističkog lista »Das rote Echo« u Jeni izjavi, da Terezija Neumann vara. Sud je urednika 8. 5. 1928. osudio 60 dana tamnice i 600 maraka kazne. Bolje nijesu prošli ni drugi opadači.

Početakom 1928. donijese novine, kako je Terezija dobila konkurenta u krvavim suzama i stigmatima. Što je u stvari? Postolar Pavao Diebel iz Waldenburga u Šleskoj (rođen g. 1896) pokazivao se po Švicarskoj, Poljskoj i drugdje i napokon je došao u Berlin. Tu je pred liječnicima i velikim mnoštvom ovo pokazivao: Plakao je krvavim suzama, kroz kožu su mu izlazile kapi krvi i napokon se na prsima pokazao krvavi križ. Nekatoličke su novine odmah to razglasile na sve strane, da Diebel ni malo ne zaostaje za stigmatima Terezije Neumann. No zašto te novine sada šute, kada je sam Diebel otkrio svoju tajnu? Diebel je naime pred novinarima u jednoj kavani (u travnju 1928) kazao, kako on vara svoje gledaoce. On im reče, da jedan ili dva sata prije svog javnog nastupa linealom ili olovkom napravi dvije crte u obliku križa na svojim prsima i to jakim pritiskom. Taj utisak u prvi mah iščezne. No zbog naprezanja mišica krv navalila na pritisnuti dio prsiju i tako se javi tamno crveni križ. A kako su nastajale krvave suze? I tu je on oštrim predmetom pritiskao očni ugao prema unutarnjosti čas prije svog javnog nastupa. Taj pritisak iščezne, ali se javi krv uslijed mišičnog natezanja. Zašto je Diebel to očitovao? Dodijalo mu je bilo, kako sam reče, što ga njegovi pratioci previše zlorabe, pa uza sav visoki honorar ne može da prehrani svoju obitelj u Hermsdorfu u Šleskoj. Malo je iza toga njegov pratilac Kurt Landberg u »Berliner Nachtausgabe« (travanj 1928.) izjavio, da je Diebel redovito u svom trikotu imao skrivenu iglu, kojom je na pozornici neopazice izazvao kapi krvi na svojoj koži; dapače je prst znao umočiti u tu krv i prenijeti je na gornje tijelo i time je izgledalo, kao da i ondje krvari. Tako je zapala sva Diebelova slava.

b) Ima liječnika i uopće učenjaka, koji se strašno plaše te bi pojave kod Terezije Neumann mogle biti nešto iznad naravi.

Toga se oni boje više negoli bivoli crvene krpe. Stoga se očajno hvataju dviju riječi: Histerije i autosugestije. Ali kod Terezije Neumann nema ni jedno ni drugo.

Sugestija. Poznato je, da netko djelovanjem vlastite volje može izazvati sugestijom (osobito u hipnozi) malene prišteve, krvarenje iz nosa, krvave mrlje na koži, neke boli, neznatnu uzetost i ozdravljenje takove uzetosti. No nikakova sugestija ne može proizvesti duboku ranu (Schnittwunde), ili da takova rana u tren zacijeli; da netko u tren ozdravi od upale pluća ili slijepog crijeva ili da nestane sušice u trećem stepenu ili prelomljena kost u tren da sraste ili zadobije nove celule, da rakrana nestane u jedan čas. Sugestija ne može mnogo toga. Da govorimo konkretno! Terezija kod ekstaze ne misli samo na poznatih pet rana, nego i na šibanje Isusovo, dakle na rane po gornjem tijelu, pa i na rane, koje je Isus zadobio pri nošenju teškog križa. Pa ipak se pojavilo samo spomenutih pet rana. Nijedna sugestija ne može protumačiti, kako kod Terezije nastaje ekstaza i krvarenje točno u ponoći u četvrtak, a točno u petak prestane popodne u 1 sat i 55 minuta i to svaki put. Katkada su je nastojali razgovorom zadržati preko ponoći, a ipak je tačnije negoli ma koja ura ekstaza nadošla.

Sugestija ne može učiniti, te netko izgubi od svoje težine ili dobije na vagi i to samo u stalne dane. Još manje može da i par dana nadoknadi jelo i piće, kada znamo da je to tijelu potrebno, ako hoćemo da uopće živi, a kamo li da ostane u svojoj krepčini. Terezija, i ako ne jede niti pije niti spava, vazda je krepka. Rane su na Terezijinim rukama izvana šire i na dlanu vrlo uske. Takove rane sugestija ne može proizvesti.

Sugestija kao i naša fantazija upotrebljuje materijal već sebi poznati. Stoga bi i Terezija za ekstaze morala gledati Isusovu muku onako, kako je to u školi, crkvi ili drugdje na slikama vidjela. Ona nije prije nigdje vidjela, da Isus nosi križ na leđima tako, te su tri dijela tog križa skupa paralelno povezana. I podignuti križ vidi u obliku velikoga slova ipsilona. Ni halucinacije ne mogu to izvesti.

Još manje možemo da sugestijom protumačimo njezino poznavanje aramajskog jezika., čak u dvama dijalektima. Neki su iznijeli, da je možda ona taj jezik čula u kalkvom samostanu. Ali gdje? To nitko ne zna. K tome aramajski jezik poznaje samo malo stručnjaka u svoj Njemačkoj. Ti su Dr. F. Wutz, profesor teologije u Eichstädtu, Dr. H. Bauer, profesor semitske filologije u Hallu, Dr. R. Kittel, profesor u Leipzigu i prof. G. Dalmann. Terezija je dapače katkada popravljala i Dr. Wutza u izgovoru.

Napokon je Terezija često vruće zaželila, da jednom prestanu vanjske rane. Da je tu sugestija, morala bi se to ma u kojoj mjeri pokazati, da njezina volja barem nešto upliviše na rane.

Histerija.

Ni histerija ne može da nam protumači pojave i činjenice, koje vidimo na Tereziji. Što je histerija? To je patološka auto-

sugestibilnost, veli August Forel (*Hypnotismus oder Suggestion u. die Psychotherapie* 178). Briquet, koji je prvi temeljito proučio histeriju, kaže da je histerija pojačana uznemirenost u moždanima i to onih dijelova, koji služe afektima i osjetima. Hellpachu je netko histeričan, koji je bolestan, a bolestan je, jer hoće da bude bolestan (Cfr. Fröbes, *Empirische Psychologie* II, 649). Histerične osobe vole pripovijest i romane; kod njih je gotovo sve napeto, nemaju veselja u prirodi, bistro ne shvaćaju niti razborito sude. Okolina takovih osoba mora brzo progutati mnogo gorkih stvari. Histerija je bolest, kako veli i Kräplin, i javlja se kod ljudi slabih živaca. Histerične osobe su abnormalne i hoće da se ističu u javnosti.

Možemo li to zapaziti kod Terezije Naumann?

Ne. Ta ona nikada nije čitala romane; fantazija kod nje nije prejaka, nego je normalna. Histerična osoba nerado sluša propise Crkve ili Božje zapovijedi. Terezija je tako tačna i poslušna u svemu, što nije grijeh, i to ne samo roditeljima i župniku, nego i odlukama neprisutnog biskupa. Tako je ponizna da joj je to prava muka, što se doznalo za njezine rane i ekstaze. To je ona skrivala, dok je mogla. Njezini su roditelji zdravi ljudi, koji radom svojih ruku uzdržavaju nju i sebe i devetero druge djece. I ona je do poznatog požara bila tako zdrava i jaka, da je najvećom lakooćom prenosila uza stube 100 kg težine. Ona se tako djetinje čuti, da ne traži niti pokazuje išta abnormalna. Veseli se ljepoti cvijeća i goji ga u svojoj sobici. U istoj imade zlatne ribice u vodi i dva kanarinca u kavezu. Kako je vesela, kada ih hrani! I pjevanje joj je milo. U svom je sudu tako razumna i razborita, da boljih i opreznijih odgovora na sva pitanja ne bi dao ni najbolji diplomata. Tako priznaje biskup Dr. S. Waitz u svojoj brošuri »Die Botschaft von Konnersreuth«. Uostalom muka, što je Terezija proživila od četvrtka na petak, nije nikakva bolest, jer ona iza toga hoda, čuti se zdravom, vesela je i ne treba nikakova liječenja (cfr. Spirago, *Klarheit über Konnersreuth* 70). Terezija nije bolesna, pa stoga nemaju tu riječ samo liječnici, nego i filozofi i teolozi, koji su dobro upućeni u slične mistične pojave.

Nekoji su okultisti iznijeli, da Terezija ima **bistro gledanje** i stoga da znade proricati ili otkriva tajne tuđeg srca, a to da imadu i druge osobe. Što da kažemo? Sve kada bi to i bilo istinito, to pomoću »bistrog gledanja, ne bismo mogli protumačiti njezine rane i krvarenje. Još nitko nije pomoću bistrog gledanja točno označio budući događaj, koji ovisi o potpunoj slobodnoj ljudskoj ili Božjoj volji, ako to ne zna nadnaravnim putem. I metapsihični kongres u Parizu g. 1927. priznao je, da nitko ne zna čitati zatvoreno pismo ili naći skriveni predmet, ako nije poznato nikome od prisutnih osoba, što je u pismu i gdje je predmet. Jednako »bistro gledajući« osoba ne zna kazivati tajne, ako za nje nitko od prisutnih osoba ne zna.

Dr. F. Theilhaber je izjavio 22. 10. 1927 u svom predavanju u berlinskoj vijećnici, da se kod slabo hranjenih osoba pojavi **skorbut** i uslijed toga krvarenje na nekim dijelovima tijela poradi manjkavosti vitamina. Na ovo pita Spirago (l. c. 53): Zašto se javljaju krvarenja samo na onim mjestima, na kojima je krvario Isus? Dapače ne na svima i ako se na drugim mjestima, zašto? I zašto Terezija krvari samo u petak? Skorbut ne poznaje termina niti datuma, najmanje periodični datum, na koji se javlja krvarenje.

Neke su novine i to donijele, da krv traži drugi izlaz, ako izostane **mjesečna perioda**. No kako to, da se upravo to krvarenje kod Terezije potpuno slaže s 5 rana Kristovih i s ranama ispod trnove krunice na glavi? Kako da se javljaju baš u petak? Kada bi to bilo istinito, kako je to da se stigmata javljaju i kod muškaraca?

Jadna ti je to znanost, koja svašta izmišlja, samo da ne priznade Boga i nauku njegove rimo-katoličke Crkve!

3. Koju svrhu ima Terezijina pojava?

a) Činjenica je nepobitna, da se lurdski čudesa zbivaju samo u našoj katoličkoj Crkvi i na potvrdu nauke o Bezgrješnom Začetcu bl. Djevice i papine nepogrješivosti, jer je Pijo IX. nepogrješivo g. 1854. proglasio tu dogmu, a bl. Dj. se ukazala u Lurdu g. 1858. i odtada započeo lurdski čudesa u potvrdu jedne i druge nauke. Lurdski čudesa neprestani dokaz protiv materijalizma ili modernog monizma, spiritizma, antroposofizma i drugih krivih nauka. Slično stigmata nalazimo **samo u rimo-katoličkoj Crkvi**. Budući da su prava stigmata čudesna pojava, kakova može samo od Boga potjecati, to je jasno da ona potvrđuje istinu cjelokupne nauke naše Crkve.

b) Konnersreuth je škola križa. Tako veli biskup Waitz (l. c. 27). U protestantskim je krajevima križ iščeznuo. Gdje Židovi imaju upliva, tu je križ odstranjen iz škola, iz sveučilišnih dvorana, iz sudnica žalibože i iz katoličkih domova, iz parlamenata katoličkih zemalja, iz tvornica kao i s vladinih zgrada. A ipak je križ znak našega otkupljenja, znak kršćanstva. Ako želimo, kako to želi i papa, da javnošću opet zavлада kršćanstvo, mora i križ opet doći do svoje časti. Konnersreuth nas uči, da križ Kristov moramo častiti, a s njime i križni put. To znači opet častiti Isusovu muku. U tom ćemo čašćenju naći i za se oblakšanje kod tolikih gorkosti i nevolja. Gdje je muka Isusova u časti i ljudi je imaju pred očima, tu nema samoubojstva. Pravi kršćanin treba da često zagleda u Isusovu muku. I sv. Pavao piše: »Sad se radujem patnjama, koje trpim za vas i dovršujem nedostatak nevolja Kristovih u tijelu svojemu za tijelo njegovo, a to je Crkva« (Kološ. 1, 24). I sam je Krist kazao svim ljudima svih vijekova: »Tko hoće da ide za mnom, neka se odreče sebe i uzme križ svoj svaki dan i ide za mnom« (Luka 9, 23). Križevi su nam potrebni, da Bogu

zadovoljimo za svoje i tuđe grijehе. Žalibože moderni svijet straši se trpljenja. Još je gore, što su i mnogi katolici zaboravili pravu vrijednost križa i trpljenja. Možda je upravo to i razlog, što je Bog dozvolio te je iza sv. Franje Asiškog (umro 1226) doslije bila u našoj katoličkoj Crkvi do 321 stigmatizirana osoba. U samom prošlom vijeku bilo ih je 6. Te su Katarina Emmerich (umrla 1820. u Vestfaliji), Marija Schumann († 1887. u Bavarskoj), Klara Moes († 1895. u Luksenburgu), Luisa Lateau († 1883. u Belgiji), Marija Mörl († 1868. u Tirolu) i Gemma Galgani († 1903. u Lucci, u Italiji). Osim Terezije Naumann poznaje naš vijek stigmatizirane još dvije osobe. To su Julija Jahenny (rodila se g. 1850. u selu Frandaisu, juž. Loira u Francuskoj) i Kapucin Padre Pio rodio se g. 1886. blizu Beneventa u južnoj Italiji. Prema tome Francuska, Njemačka i Italija imaju sada po jednu stigmatiziranu osobu, pa Bog preko njih pozivlje eto srednju Evropu na štovanje Isusove muke. Ozbiljna su vremena i blago narodu, koji se orazumi i shvati Božju poruku.

A. A.

Coueizam

Emil Coué je farmaceut po zanimanju. Prije je djelovao u Nancyu, a sada živi u Parizu. Njegov se sistem liječenja raširio ne samo po Francuskoj, nego i po Njemačkoj i Engleskoj i drugim zemljama Evrope. Taj uspjeh valja tome pripisati, što je našao plodno tlo u ljudskim dušama. To mu je tlo pripravio teozofizam, okultizam, pa osobito monistička filozofija. Mnogo je tome pridonijela i službena školska medicina, koja dotada nije marila za liječenje duše. Uz to i eksperimentalna psihologija nije se pokazala doraslom. Ovoj naime nije pošlo za rukom, da provede analogiju između duhovnog i fizičnog svijeta, jer svaka duša predstavlja »psihični univerzum«. I Freudova psihoanaliza pridružila se ovoj pripremi tla za Couéizam. Jednako, ako ne još jače, i poznata »Christian Science«.

R. Baerwald je dobar kritičar okultnih znanosti i napisao je u »Zeitschrift für kritischen Okultismus« 1925. na str. 73. da Couéizam nije petljanija. Očevidno zaslužuje stvar, da se njom malo поближе upoznamo.

Sam je Coué označio riječ »Couéizam« ovako: »To je aplikacija mog sistema u svim područjima«.

1. Nešto поближе o Couéizmu.

Liječnik je Liébeault g. 1866. osnovao u Nancyu polikliniku za psihoterapično liječenje. On je tu proučavao hipnotične pojave i sugestiju. Tekar iza 14 godina priključio se mu se sveučilišni profe-